

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BARCELONA, 27 DE MAIG DE 1910

NÚM. 1639 ————— ANY XXXII

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

10 centims ————— Atrassats: 20

CORPUS DE 1910

*Unes trapes com aquestes
¿les havien vistes mai?*

Als Srs. Iglesias (I.), Rius, Ardura y Pardo individus de la Comissió de Festes

Divendres passat va aixordarnos les orelles l'espetec d'una bomba, senyalada ab el número 3 dintre de la nova serie que comensa.

La bomba, tan oportuna com mal intencionada, va esclatar quan a la plassa de Catalunya la multitut s'empenyia pera millor presenciar uns espectacles coreografics que's donaven sota la volta lluminosa d'aquella monumental mona de Pasqua projectada per en Callén.

La Comissió de Festes de la qual, respectables senyors, formen part, pot estar satisfeta de la seva tasca. Entre tantes coses pitjors, ha conseguit ressucitar l'espectacle més genuïnament barceloní que per un sensible descuit no va incloure al programa: l'espetec de bombes terrorífiques en plena via pública. Llàstima de no haverhi pensat! El llapis tetric d'en Brunet hauria servit a meravella pera ferne un cartell alegoric, y en lloc d'aquell cavaller de cavall blanc hi hauria estat ben en caracter la figura misteriosa del criminal que tira les bombes, corrent d'una a l'altra banda de ciutat sembrantla de pòlvora y metralla.

La mà desconeguda d'aquest home ha cregut necessari posar un comentari tragic an aquesta disbauxa de l'Ajuntament de Barcelona, y en camí està y medis té de conseguirho, segons ha demostrat tantes vegades.

No n'hi havia prou, senyors, ab l'atentat a la caixa del Municipi que significa'l *gastar* 863.000 pessetes en unes festes esplèndides pera Cubelles, si els veïns de Cubelles fossin gent de tant mal gust com alguns dels que us són companys comissionats. No n'hi havia prou ab el *petardo* que pera Barcelona va esser la setmana d'aviació, que'ns ha posat en ridicul davant del món aficionat al sport aeri. No n'hi havia prou ab aquelles tulipes decoratives del passeig de Gracia, que serveixen pera totes les festes majors del *Principado* y que recorden l'història de les banderes de l'Escaler, després de la celebració de les festes del IV centenari del descobriment d'Amèrica. No n'hi havia prou ab aquell arc de la plassa de Catalunya, que constitueix un afront el gust artistic de Barcelona y que no compremem com ha deixat aixecar, sense una protesta seva, l'Ignasi Iglesias, a qui tenim per un refinat en qüestions artistiques. No n'hi havia prou ab el dolorós espectacle de fer cansar an aquestes comparses de balls regionals, convertintles en plat fort de les festes, quan no més eren un curiós *entremés* pera una tarda de diumenge. No n'hi havia prou ab tot això: calien bombes, encara; y bombes hi ha hagut y hi haurà si el que les posa no's cansa.

El fracàs, senyors, no pot esser més patent, y creiem que'ls homes que figuren en aquesta desgraciada Comissió de festes y hi són sense altre desitg que'l de treballar ab fe pel bon nom y els interessos de Barcelona, tenen el dever de retirar-se'n, protestant del llastimós paper que s'està fent fer a la nostra ciutat, ara que semblava estar en camí de renovacions que la farien envejable.

Vostès, senyors Pardo, Rius, Ardura y Iglesias, ¿quan esperen retirar-se pera no perdre'l prestigi que fins ara'ls ha acompanyat? ¿Quan pensen alsar la seva veu en protesta de la befa que s'està fent als seus conciudadans? ¿Es que no ha arribat encara pera vostès el moment de no voler esser còmplissos de l'engany que s'està fent al poble? Davant de l'arc de la plassa de Catalunya, un ciutadà deia que'l cas de la comissió de que vostès formen part es el d'aquell rellotger que ven un rellotge de llautó a un pagès dientli que es or de

lleï, enganyant d'aquesta manera indigna al comprador, que està lluny de pensarse que'l miserable venedor no s'acontenta ab el tant per cent de ganancia que ja li correspón venent el rellotge llegitim... ¿No ha arribat encara a les vostres orelles la comparació d'aquell ciutadà?

Els barcelonins, senyors Iglesias, Ardura, Rius, Pardo, volem que aquesta moxiganga s'acabi, y creiem que lo que primer cal pera conseguir lo que desitgem, es que vostès diguin que no tenen art ni part en l'espectacle que s'està donant, ab escandol de tothom. Potser semblarà crú lo que escrivim, però no es pas tal com hauria d'esser escrit si s'hagués de reflectar ab exactitut tot lo que en veu alta's diu per teatres, cafès, centres, al mitg del carrer, per tot aont dues persones se troben y parlen d'aquesta qüestió.

Escruixeix lo que la gent diu, els comentaris ab que ho adornen. Tothom troba que ab lo que s'ha fet no's poden haver gastat tants diners, y fan comptes, y fan càlculs, y se senyalen diferencies... Tothom troba que les festes són indignes de Barcelona y de l'Ajuntament que les ha organisades... Y tothom diu que'ls forasters que s'esperaven no han vingut, y tothom opina que han fet be.

Senyors Rius, Pardo, Iglesias, Ardura: Avui Barcelona els senyala, esperant de vostès un geste. Encara hi són a temps! D'aquí a uns dies potser fora tard...

Y fora tard perquè també vostès, com els altres, caurien envolquellats en el mantell de la més grossa de les indignitats ciutadanes. Y nosaltres, que'ls estimem, que tenim en vostès la nostra confiança, els preguem que responguin a lo que'l poble desitja.

Pensin que tan patriotic com desentranyarse per l'engrandiment d'aquesta desgraciada ciutat nostra, es el no emmudir quan l'hora de parlar es arribada y l'accionar quan l'acció pot evitar llastimosos confusions. Ningú pot igualarse a nosaltres en amor a Barcelona, y aquí està la nostra historia de trenta anys de vida periodística pera que tothom pugui comprovarho.

Y no obstant, cridem y protestem y parlem clar a fi de que la nostra veu arribi an els cautes propensos a deixarse sorprendre.

Que'ns imitaran a nosaltres confiem, senyors Ardura, Iglesias, Pardo, Rius, y, plens de respecte, exposem la nostra confiança. Si ho serà de gros el respecte que'ls guardem, que fins ens hem posat seriosos al veure'ns obligats a dirigirlos aquestes ratlles!

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

"Ideicas"

Una gran ciutat, pera atreure forasters, no necessita més que una cosa: ser atractiva.

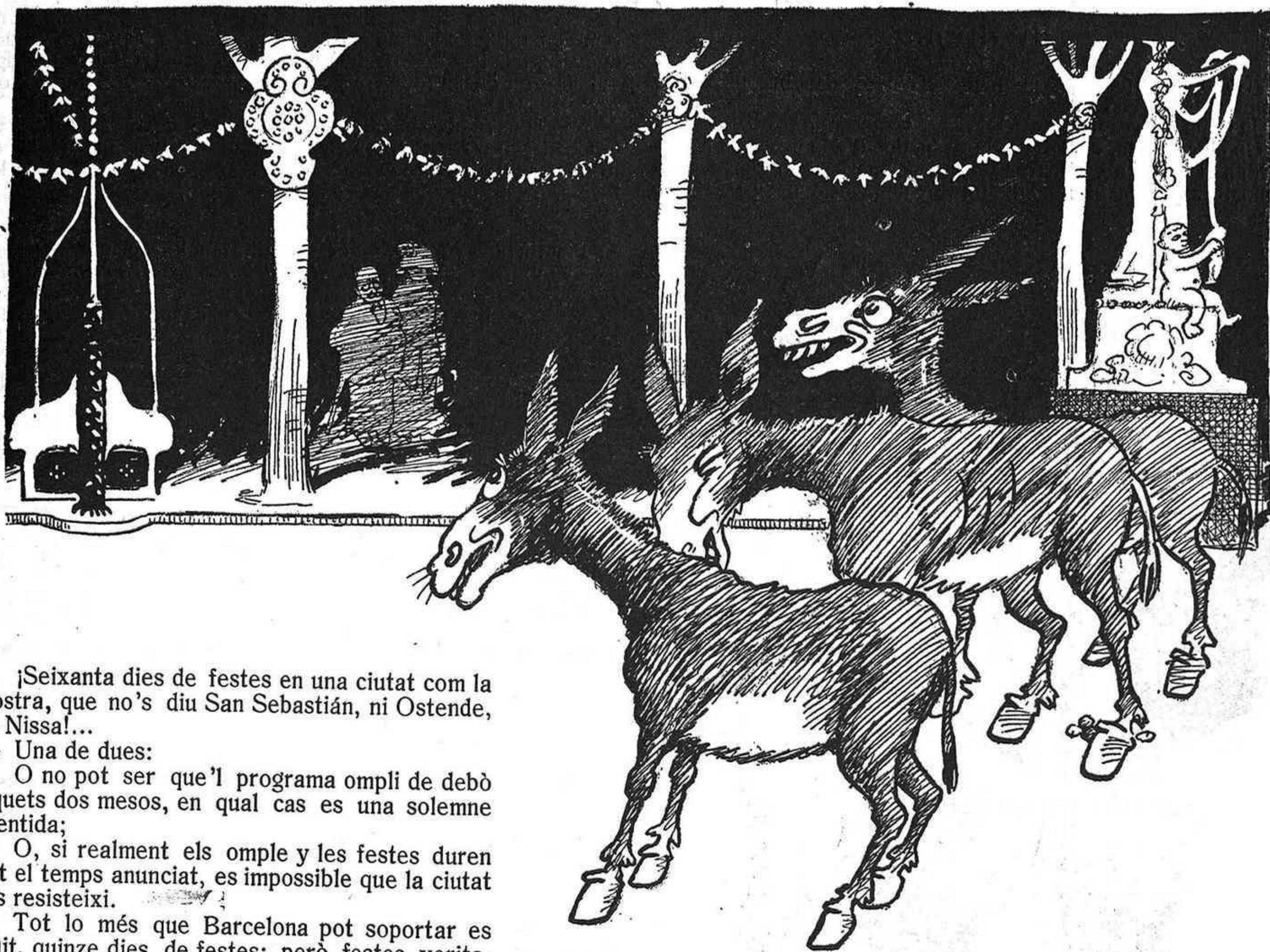
Y una gran ciutat es atractiva quan es neta y alegre, quan la seva vida's desenrotlla ab robusta normalitat, quan la seguretat dels ciutadans hi està garantida, quan la paternal sollicitud dels seus administradors preveu totes les necessitats públiques y cuida del compliment exacte de totes les lleis.

¿Què li diriem a una dòna mal girbada, lletja, bruta, que ab sols posarse una flor al monyo ja's pensés que'ls adoradors han de sobrarli?... Li diriem que somia.

Doncs no sent neta, alegre ni sisquera segura, també somia la ciutat que sols ab quatre llumets y quatre garlandes té la pretensió d'atreure nuvols de forasters.

*

L'error fonamental dels directors de les actuals festes va ser volerles fer durar dos mesos.

¡Seixanta dies de festes en una ciutat com la nostra, que no's diu San Sebastián, ni Ostende, ni Nissa!...

Una de dues:

O no pot ser que'l programa ompli de debò aquets dos mesos, en qual cas es una solemne mentida;

O, si realment els omple y les festes duren tot el temps anunciat, es impossible que la ciutat les resisteixi.

Tot lo més que Barcelona pot soportar es vuit, quinze dies de festes; però festes veritablement grosses, plenes, dignes d'ella y capaces, sense arribar a agotar les forces dels veïns, d'acontentar y satisfer la curiositat dels forasters.

Escampar mitja dotzena de petiteses en un programa que comensa el primer de Maig y acaba el darrer de Juny es voler regar un gran hort ab una galleda d'aigua.

*

L'impopularitat de les actuals festes va neixer ab el seu anunci.

D'un Ajuntament que acabava de pendre possessió y que ab tan formidable estrepit de promeses entrava a la Casa Gran, els barcelonins tenien dret a esperar-ne—y n'esperaven—alguna cosa més que un programet de festes que no responien a cap necessitat.

Que'ls cotxeros deien!... Que'ls fondistes cridaven!... No sols fondistes y cotxeros hi ha a Barcelona. Y, per respectables que siguin els interessos d'aquets gremis, ¿què signifiquen davant del clam de setcents mil veïns que creuen que la Corporació municipal no es precisament una Comissió d'obsequis, ni menos una *Gatzara Continua*?

*

Que per amor a Barcelona convé fer el silenci a l'entorn dels atentats terroristes...

La raó els sobraria als que'ns donen aquet consell si la ciutat no estés celebrant festes. Llavors, si algun foraster venia y li passava alguna cosa, l'atzar y ningú més ne tindria la culpa.

LLUMINARIES

—Que no ho veus?... Han posat els llums de cara a les besties.

—Sí, noi. Ja's veia que tractaven d'animâ'ls, als barcelonins, però... entre poc y massa.

Però ara, ara que estem en plena festa major y que per tot arreu hem escampat programes, ¿no es una mala acció, una horrible picardia amagar als forasters el perill que corren venint aquí?

«Els interessos de Barcelona», diuen.

Y els interessos de l'humanitat, cavallers, ¿aont els deixem?

*

La veritat, quan es la veritat verdadera, no deu amagar-se mai.

Per altra part ¡hi ha al món gent de gustos tan rars!... ¡Qui sab si l'atracció del perill—ja que, segons sembla, no podem esquivarlo—ben explotada, encara ens seria beneficosa!

A Messina mai hi havien anat tants forasters com l'endemà dels terremotos...

MATIAS BONAFÉ

Ja tiren!...

¿No hi havia per aquí algú que preguntava sobre això dels comptes de les festes?

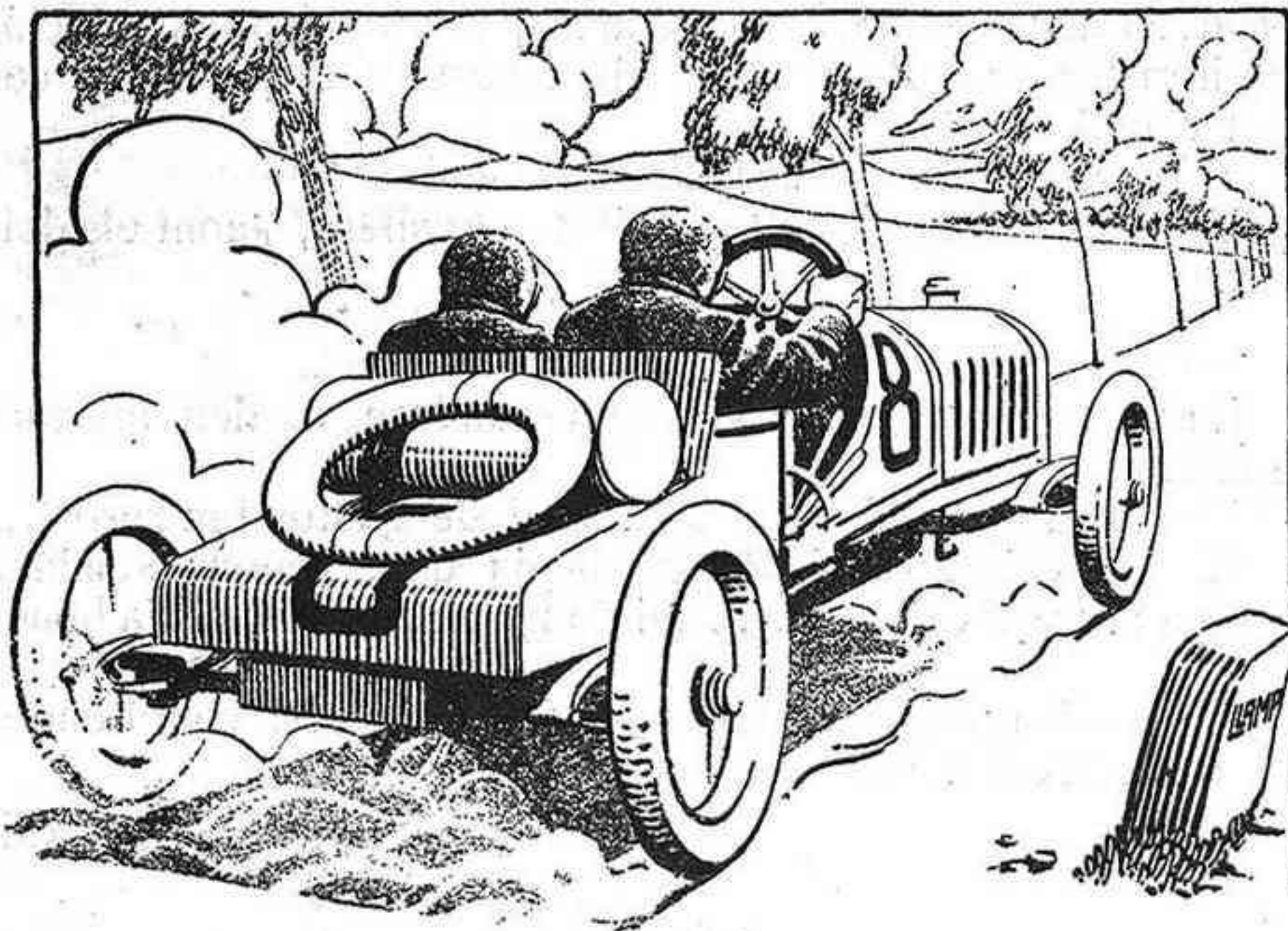
Ja hi ha qui respon.

Un electricista, el senyor Sanz, ha donat a la premsa un escrit, en el qual, ab números y explicacions bastant clares, ve a demostrar que en el ram d'adorno y iluminació del passeig de

PRESENTACIÓ

- Vaja, aquí té al senyor Lazzoli.
 —¡Ah!... ¿Vostè es el que'ns ha fet l'arquet?
 —.....
 —Sí, home; aquell petit arc de la plassa de Catalunya.

«COPA CATALUNYA»

- ¿Què hem fet, ja?
 —Onze gallines reventades y tres gossos a cà'n Taps.

Gracia y plassa de Catalunya, la ciutat ha sigut... ¿còm ho direm?... ha sigut connada per més de *dèu mil duros*, tota vegada que allò, ben pagat y quedant després de propietat del Municipi, val ab prou feines 74.967 pessetes, y en els comptes figura costarne 125.000.

¿Són també això insidies y malesvolenses dels detractors de la Comissió, o revesteixen ja el caracter d'una impugnació en tota forma dels pressupostos acceptats pels organitzadors de les festes?

***

Per fortuna *El Poble*, vot de calitat en l'assumpte, ens assegurava l'altre dia que, *quan sigui l'hora, exigirà responsabilitats y parlarà ben alt.*

Y encara que això no lliga gaire ab unes manifestacions fetes tres dies després pel mateix estimat confrare, en les quals declarava que *lo que està fet ja no té remei*, nosaltres volem esperar que, caigui qui caigui, lo d'exigir responsabilitats devindrà realitat quan sigui l'hora.

L'escrit del electricista senyor Sanz no pot tirarse així com així a la panera dels papers inútils.

DEL BORN AL PLATA

□ □ IMPRESSIONS DE VIATGE □ □

V

L'inglesa

En el barco hi ve una inglesa. Ja se sab que no hi ha cap barco, que no n'hi vagi una, d'inglesa. La que'ns ha tocat an el passatge té uns vint anys, es soltera y viatja sola.

Ja se sab també que a Inglaterra hi ha dues especies de dones, que formen com dues families: les que són lletges y pinten aquareles, y les que són guapes, rosses y ideals, que van ab un llibre a les mans, que acostuma a ser un llibre de versos, y en llegeixen una estrofa a cada grau del meridià.

La nostra es d'aquestes darreres. Es esvelta; es blanquíssima; vesteix de blanc; té'ls ulls del color de les ones, de tant veure mars de tot arreu; té un nas quasi recte y impecable, com les dones de Gabriel Rossetti, la boca d'arc y el coll llargíssim. Es una inglesa de pura sang, d'aquelles que'l seu govern sembla que'ls fassi rodar món pera dar prestigi a la rassa inglesa.

Diem que ho sembla perquè no sabem què hi van a fer, an el mar, aquestes ingleses.

La nostra es lleva dematí, se'n va a coberta ab el seu llibre, s'assenta en una *chaise longue*, se posa les mans sota la barba y's queda contemplant el mar. Esmorza, y torna a veure el mar; dina, y al mar; y ab nuvol, y ab sol, y en la fosca de la nit, y en l'argentat de la lluna, y en les tardes llargues y monòtones en que l'aigua no's mou, com si fos morta, no deixa mai de mirar el mar. Si algú li parla contesta ab un *yes*, que vol dir: «no'm destorbeu»; si un la saluda sols mou els ulls; no parla ab ningú; va sempre sola. Sembla que no visqui an el barco. Tan sols li interessa la blavor, aquella blavor infinita que forma un cercle a l'entorn nostre.

A voltes se treu un carnet y apunta ab el llapis alguna cosa, y un no sab què pot apuntar, si no fa versos o prosa lírica; a voltes se'n va y's cambia el trajo, y un no comprèn perquè pot mudarse (ab l'indiferencia per tot), si no es per les ones o pel mar; a Canaries, quan va baixar, va arribar plena de flors, pera lluirles an el barco y véureles desfullades en l'estela de la brumera.

Un se pregunta, al mirarli els ulls, que tenen color de marina: Seran dones aquestes dones d'aigua? Tindran el romanticisme del mar, que es la forsa de la seva patria? Seran Ofelies d'Hamlets

inglesos, malaltes del mal de caminar? O seran, senzillament, vulgars turistes prenent notes com viatjants de sensacions, pera poderles llegir a la llar del foc quan sien velles y el mar no les vulgui?

L'unic que'n vam poder arrencar, després d'intents de batxilleig, fou sols un itinerari. Anava al Brasil, aniria a Xile, s'embarcaria pera California, després aniria al Japó, aont trobaria una germana, que també viatjava sola, y l'any que ve tornaria a Amèrica...

Y això ho deia en sec, com de memoria, no distraientse de mirar les ones lliures, que passaven ab meduses flotants com bombolles; un cel sense nuvols y sense blau, y una calma de cosa morta; y tornant a agafar aquell llibre, y a no llegir-lo, y a apoiar el cap y a mirar enllà hores y més hores...

SANTIAGO RUSIÑOL

(Seguirà.)

□ □ □

Els ximpls y la política

Es un fet comprovat—y no precisament per les estadístiques—que en l'humanitat dels nostres dies existeix un gros número de ximpls. No arriben els ximpls al número dels tontos, els quals, segons les Sagrades Escripures, són en número infinit. Però de ximpls n'hi ha prou pera que, anant pel carrer, en trobeu un al tombant de cada cantonada.

Els ximpls se figuren per tot arreu. Totes les branques de l'activitat humana són camp pera les seves fetes. Lo mateix trobareu un ximple en un mosso de cafè, que en un advocat, que en un catedratic, que en un metge, que en un capellà. Y deixem de banda alguna altra professió, pel motiu de que la llei de jurisdiccions encara regeix a Espanya.

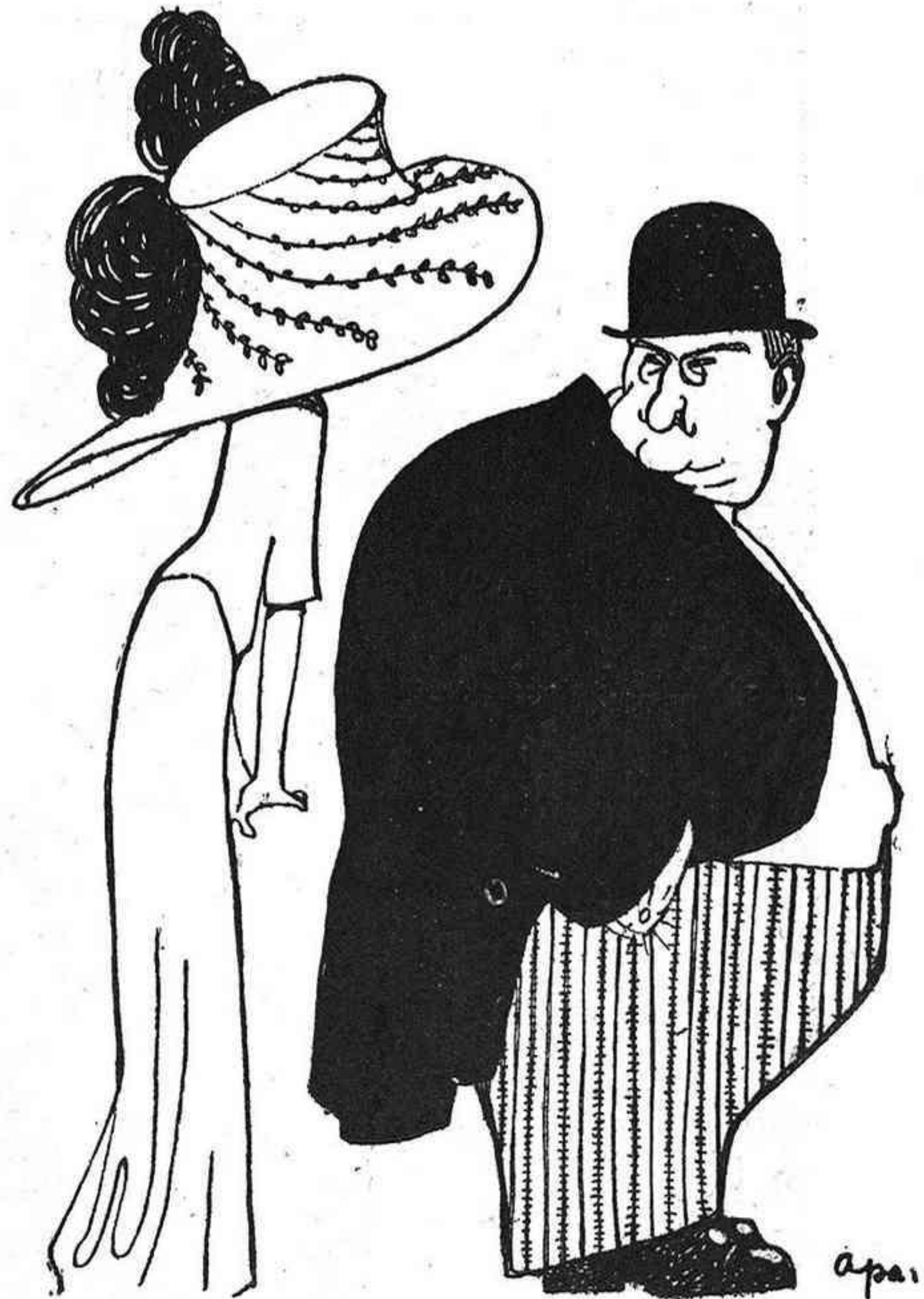
Y com que's figuren per tot arreu, els ximpls també's figuren en política. De polítics ximpls nosaltres en coneixem molts. N'hi ha en la massa anònima de partidaris, y n'hi ha també en els que sobressurten y són regidors, diputats, senadors, y coses així.

Nosaltres no tenim res que dir sobre l'existència de ximpls entre la massa anònima, entre la terregada dels partits. Els ximpls també tenen dret a la vida y també gaudeixen dels drets de l'home y del ciutadà, per més que, en bona lògica, no haurien de gaudirne. La fórmula del sufragi universal—un home, un vot—reconeix implícitament que l'home té'l dret de sufragi encara que sigui ximple. Un ximple també és un vot.

En lo que sí tenim que dir es en que'ls ximpls arribin, en política, als llocs representatius. Que un ximple voti, pot passar, puig de lo contrari quedaria molt restringit el sufragi. Lo que no pot passar, encara que passi, es això de que'ls ximpls puguin arribar a regidors, a diputats y a senadors. En aquets casos la ximpleria ja no es inofensiva, sinó que pot fer desgracies grosses. Cal fixarse en que, com diu molt be en Pere Corominas, un ximple es pitjor que un boig.

Ara mateix ha sigut proclamat diputat en Jaume Alegret, fill del Vendrell y notari de Barcelona, que es de lo més deliciós que en el genre comic se pot ningú imaginar. D'ell se'n conten moltes, y tots els que'l coneixen estan conformes en declarar que hauria d'estar incapacitat pera'ls carrecs public's de tota mena.

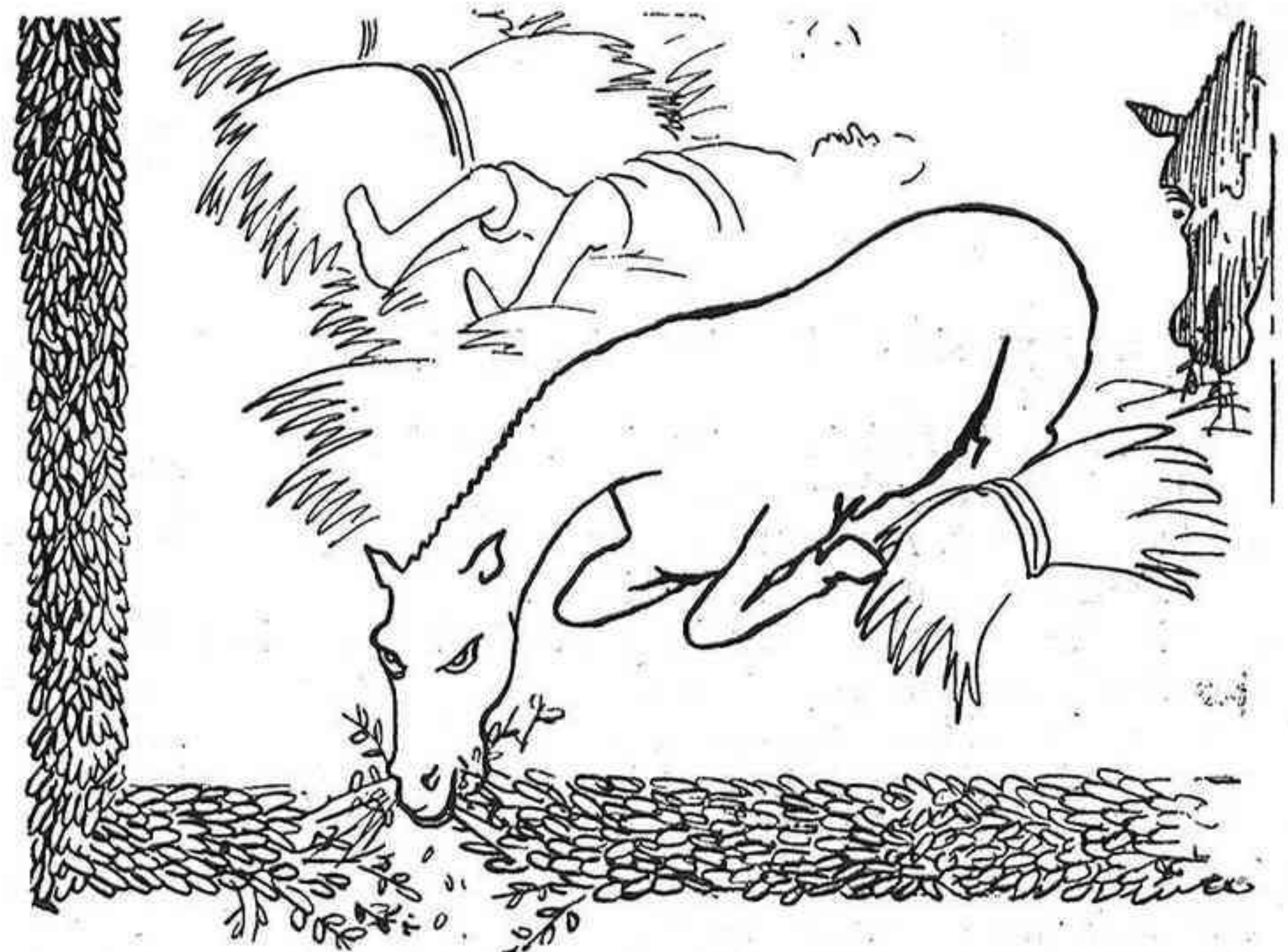
Si el seny y el talent poguessin comprar-se ab diners, com se compren els vots, de segur que l'Alegret no faria les coses que fa. A Madrid té una fama còmica ben acreditada. Ell fou, anys passats, un dels diputats que més feia riure en el Congrès. Els que fan riure poden ser graciosos o pallasos. El nostre notari es d'aquesta darrera classe. Encara recorda tothom aquella vegada que en Romero Robledo,

DELS DARRERS CONCERTS

—¿Que no va anar a sentir la Novena de Beethoven, don Prudencio?

—No! Vaig veure que hi cantaven els solistes, y per dignitat vaig desistir d'anarhi.

EXPOSICIÓ DE RETRATOS.—Sala de tapissos

Un cavall d'en Goya, aprofitant un moment en que l'urbano bada.

A «BELLES ARTS»

LA SOGRA:—*Hermosa sinfonia!... ¿Què's devia proposar aquet dimoni de Strauss, al compondre la «Domèstica»?*...
 EL GENDRE:—*Domesticar a les feres, segurament.*

aleshores president del Congrés, digué, al donar la paraula a l'Alegret:

—*Tiene la palabra el señor Alegría.*

De l'Alegret se'n conten algunes que mereixen els honors de la publicitat. Avui en farem conèixer una als nostres lectors, que es rigurosament històrica.

En unes anteriors eleccions l'Alegret recorria el districte del Vendrell, fent propaganda electoral pera la seva candidatura, ab l'auxili, com sempre, d'una bossa de diners. L'home anava pels pobles preguntant lo que volien. En un lloc deien una carretera, en un altre un pont, en un altre una font, en un altre un abeurador... L'Alegret en prenia nota, prometent que allò que demanaven els seria concedit, y deixantlos en diposit, com a penyora de la seva paraula, cinc-cents, o mil, o dos mil duros.

Vetaquí que en un poblet, la gent no demanà cap obra. Se veu que tenien tot lo que 'ls calia.

—*Que us fa falta una carretera?*—preguntava l'Alegret.

—*No, senyor.*

—*Y un pont?*

—*Tampoc.*

—*Y una font?*

—*Tampoc.*

—*Y doncs, què voleu?*—exclamà l'Alegret.—*Demaneu alguna cosa, homes de Deu! Tot lo que demaneu vos ho faré.*

—*Doncs fassins un riu—digué un pagès bromista.*

La gent esclafí a riure.

—*Un riu?*—feu el candidat.—*Doncs un riu us faré.*

Y l'Alegret, avensant resolutament fins al centre de la plassa del poble, ont tenia lloc l'escena, se desfè un botó y es posà a... daxonasas.

—*Aquí teniu el riu!*—cridà. *Mirèulo, quin riu més maco us he fet!*

Y un home així vol anar al Congrés? Si de cas la seva acta bruta passés y tornés a entrarhi, qualsevol dia, al bell mitg de l'hemicicle, se posaria també a fer un riu...

WIFRED

HIGH LIFE

QUADROS PLASTICS

Quadros plastics y en el Foment del Treball Nacional? Sí, senyors. Potser, caríssims llegidors, vostès creurien que era el Foment el que's trobava en *quadro*, però no hi ha res de tot això. El Foment, càtedra dels Ferrer y Vidal y Vidal y Ribas, ha quedat transformat en aristocratic casino, lloc de cita de l'*high life* barcelonina. L'atrotinat vellut del saló de juntes ha sostingut esbelts cossos femenins de cintures del tamany d'un cendrer.

La nostra societat barcelonina, aristocràcia pelada y aristocràcia del formatge y fideus, ha invadit el Foment pera donar una festa a benefici dels Centres Obrers. Naturalment que a la festa l'aristocràcia del frac y del fideu no convidà a l'aristocràcia de la blusa y del martell. Els obrers són massa intel·ligents y haurien comprès desseguida que la *gente bien* s'apretava en aquell saló estret ab l'unic fi de divertir-se.

Nosaltres, com a setmanari català, tampoc hi varem ésser convidats. — ¡Uf un semanario catalán, gente de mal tono, ... gente que no viste!— De l'entrada'n demanaven cinc drets, y diguin vostès si pera veure com treballa pera l'*obrero lo más selecto de nuestra sociedad*, que'ns la sabem de memoria, com sabem també que ni es *selecta*, ni *nuestra*, ni *sociedad* tan sisquera, anirem a treure'ns lo que fan escassament tenim: un bitlletet de cinc duros.

Però si no varem concórrer a la funció no hi faltaren amics que rigueren molt, y que després ens en varen fer cinc centims. Volen sapiguer en què consistí la *brillante fiesta*?

DORMINT
(A la plassa de Catalunya)

Se coneix que això dels balls regionals
l'ha preocupada de mala manera...

En cinc visions que deixen en bon lloc a aquelles que'l benaventurat pintor en Lluís Graner ens servia pel nostre *regocijo*, fa uns quants anys, al Principal.

Vegin el programa, facilitat per un dels nostres amics, que té frac y la sang un si és o no es tan blava com la del Excm. adroguer Don Kirieleyson Vidal y Ribas (a) *bufa-nuvols* y pretendent al marquesat de Camambert.

«*Primer.*—*Reproducción (¿eh?)*... d'un quadro d'en Corot, conegut ab el nom de *Sonando la flauta por casualidad*. Les senyorettes que l'interpretaren, molt maques y molt xamoses, que dirien els revisters de salons y sagristies de *La Veu*. L'orquestra acompanyà la visió ab un comentari de Mendelssohn y el selecte auditori ab comentaris d'altra mena.

Després volien posar en escena una visió que's deia *Mossén Pollastre a la broche*, però com no trobaren desenrotllo pera l'assumpte, y això que Mossén Pollastre es clergue de desenrotllo, el substituïren per la visió *La Vierge a la crèche*, traducció del francès al francès per en Micer Papitu Carner, poeta que porta smoking ab corbata blanca com qualsevulga salta-taulells.

En aquesta visió, l'orquestra interpretà una melodia de Franck, que és el music més barato.

No varen anar del tot malament les visions *Venint de la font del Gat*, ab música de olé Chopin, y l'episodi de la vida del Dante Gabriel Rius Rossetti, *Beatriz acabando el gas*.

Dugues senyorettes de *hermosa voz* cantaren en italià, ab accent del carrer del Arc de Tamborets, una aria de *La Gioconda* y el rondó de *Lucia*, pessés molt acreditades en tots els *martes de las de Gómez y Pérez y Cachupínez*. Ai! que santa *Lucia di Lamermoor* les beneeixi!

Ara no diran vostès que *nuestra más selecta sociedad* no protegeix l'Art. En lloc de reunir-se al palau més o menos hipotecat del marquès A. o B., pera fer la festa han d'anar de rellogats al Foment. Però com que en aquet país ningú's gasta un ral, y si se'l gasten tothom se'n rifa, la gent distingida té de fer com el veïnat de barri per les festes de la Mercè, o sigui fer les festes al mitg del carrer, perquè a casa no hi volen amoinos...

¡Oh, els quadros plastics de l'*high life* barcelonina al Foment!... Són tot uns quadros d'història, però de molta història!

SEPIA

Pintura-Browning

El sorollós accident va passar al Saló de l'Exposició o a l'Exposició del Saló de París. Tots els diaris ho han portat y tots hem trobat que la resolució tenia gracia.

Y si no, anem al cas: Un pintor espanyol, en Joan Sala, arribà un matí al Saló, y pensant trobar el seu quadro ben col·locat y en el lloc que li digueren, contemplà ab estupor que l'havien penjat en pessimes condicions. Naturalment, l'artista protesta, ab tota la raó, de l'ensarronada, y demana per endur-se'n el quadro. Negativa al *canto*. Aleshores en Sala's presenta davant de la tela y tracta d'inutilitzar-la ab un pinzell que porta al extrem d'una canya. Encara que's posa de puntetes no hi arriba be pera conseguir la destrossa. ¿Què fa ell? L'endemà hi torna, mira fit a fit el quadro y apuntantli un revolver que's treu de la butxaca, tot engellantli cinc tiros, li diu:

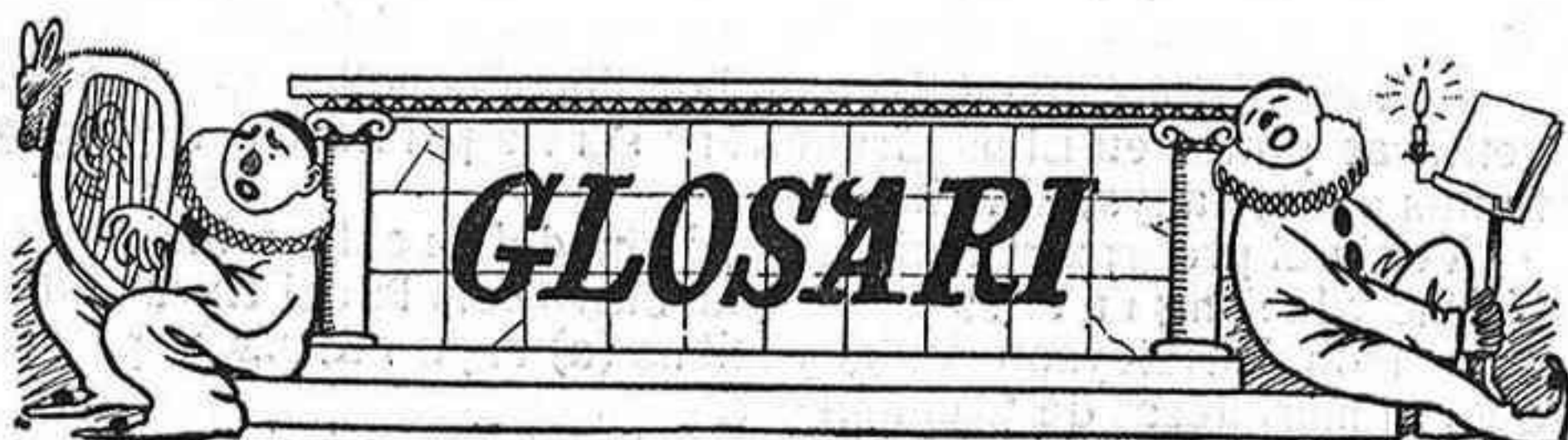
*Ya que á la tela y á mi
lograis sacarnos de quicio,
cuando volvais al juicio,
ella responda por mi.*

¡Pum!... ¡pum!... ¡pum!... ¡pum!... ¡pum!...

No sabem si li donaran la raó els del Comitè del Saló, però lo que és pel nostre company Sala tenim por de que perdi'l senderi, puig són una barbaritat els processos que li instrueixen.

Al donar un tom, l'altre dia, per les sales de la pintura moderna de la nostra Exposició pensavem en la resolució de l'amic Sala, y ens venia també un desitg de fer... ¡pum!... ¡pum!... contra uns senyors que hi ha retratats!...

Però no tinguin por, que ja, per prevenció, no gastem revolver. A lo millor un s'hi encarinyaria, ab el *Browning*..., y ho pagarien els quadros. Y després de tot, no valen la pena ni els senyors del Comitè, que refusen per sistema, ni els quadros que's penguen ab recomanació.

COMPREU PAPERETS!

El curs de les processons de Corpus es com el curs de la vida: molt llarg pels uns, molt curt pels altres. Pels que hi disfruten, es curt; pels que hi pateixen, resulta etern, interminable. Pera les persones manades, pels obligats de processó, que hi han de concórrer per forsa, a fer cordó, a carregar tabernacles o a aguantar barrets de copa, el seguici no acaba mai de passar; en

cambi, pera'ls que hi van de gust, a fer d'arregladors, a presumir medalles o a llepar carmetlos, pera aquets, la Custodia arriba al Pla de Palacio més aviat de lo que ells voldrien.

Apart d'aquets, que'n diríem actors, existeixen dues menes de figurants o comparses que formen nucli y donen gran contingent a la popular festa religiosa. Aquets són: els que no estan per processons y les han d'atravesar, y els que van a lluirhi el corte de la temporada. Aquells són els que les bescanten y anatematisen; aquets, els que les alaben y propaguen.

La tradició mana que'ns posem d'estiu el dia del Corpus, que sia el Corpus l'obertura de l'estació indumentaria, y, com que les nostres dones hi estan molt disciplinades an això de la tradició, ja'n pot venir d'endarrerida la calor (com enguany, que moltes s'han estalviat el vestit de mitg-temps), ja'n pot fer de fresca encara, que'l trajo clar, y l'entredós, y la gassa, y el decolleté s'han d'estrenar aquell dia, fassi calor, fassi fred, pesi al Montseny nevat, pesi a qui vulgui. Els sombreros de palla, el trajos virolats y transparents han de passar pel bateig de confetti del curs de la processó del Corpus.

Figureuvos, doncs, si els semblarà rapid el seguici, an aquet bé-de-déu de noies enflocades, que van d'ultim figuri a robar cors menestrals pels vells carrers de la ciutat...

Ja ho havem dit al comensar: el curs de les processons de Corpus es com el curs de la vida: molt llarg pels uns, molt curt pels altres.

Unicament es de bona mida pera certa gent independent y ateia:

Pels que no hi van, ni de gust ni per forsa.

XARAU

Festes de primavera

Nosaltres ja ho varem dir temps enrera, y no se'ns ha volgut creure... *Pel Maig, cada dia un raig.* Enguany, a Barcelona, la dita popular ha tingut un literal compliment. El paraigua s'ha fet aquets dies un article de primera necessitat.

Y les festes?... A l'alsada del temps. De la setmana d'aviació ens en recordarem durant molts mesos pel gep que deix a la pubilla. De les lluminaries, s'ha de dir que resulta una qüestió molt fosca. L'arc de Liliput aixecat a la plassen de Catalunya mereix que's fassi sortir al carrer, pera enderrocarlo, tota l'artilleria que hi ha a Barcelona. Si'ls elements atmosferics tinguessin gust artistic, de segur que no s'acontentarien ab remullarnos diariament, sinó que enviarien un feix de llamps pera destruir els adefesis festius, y, de passada, les obres del mai prou denigrat Falqués.

Festes de primavera? Y cà! Bromes de primavera s'hauria d'anomenarles. Y bromes pesades, ben certament. A conseqüència de les mateixes ha quedat semi-reivindicat aquell famós Sindicat d'Iniciativa — se'n recorden? — que temps enrera haguérem de sofrir els barcelonins. L'Ajuntament, el nostre Ajuntament excelentíssim, y l'ilustre Comissió de festes, han quedat per dessota dels senyors del Sindicat.

Se veu que es un dir, això de *Festes de primavera*.

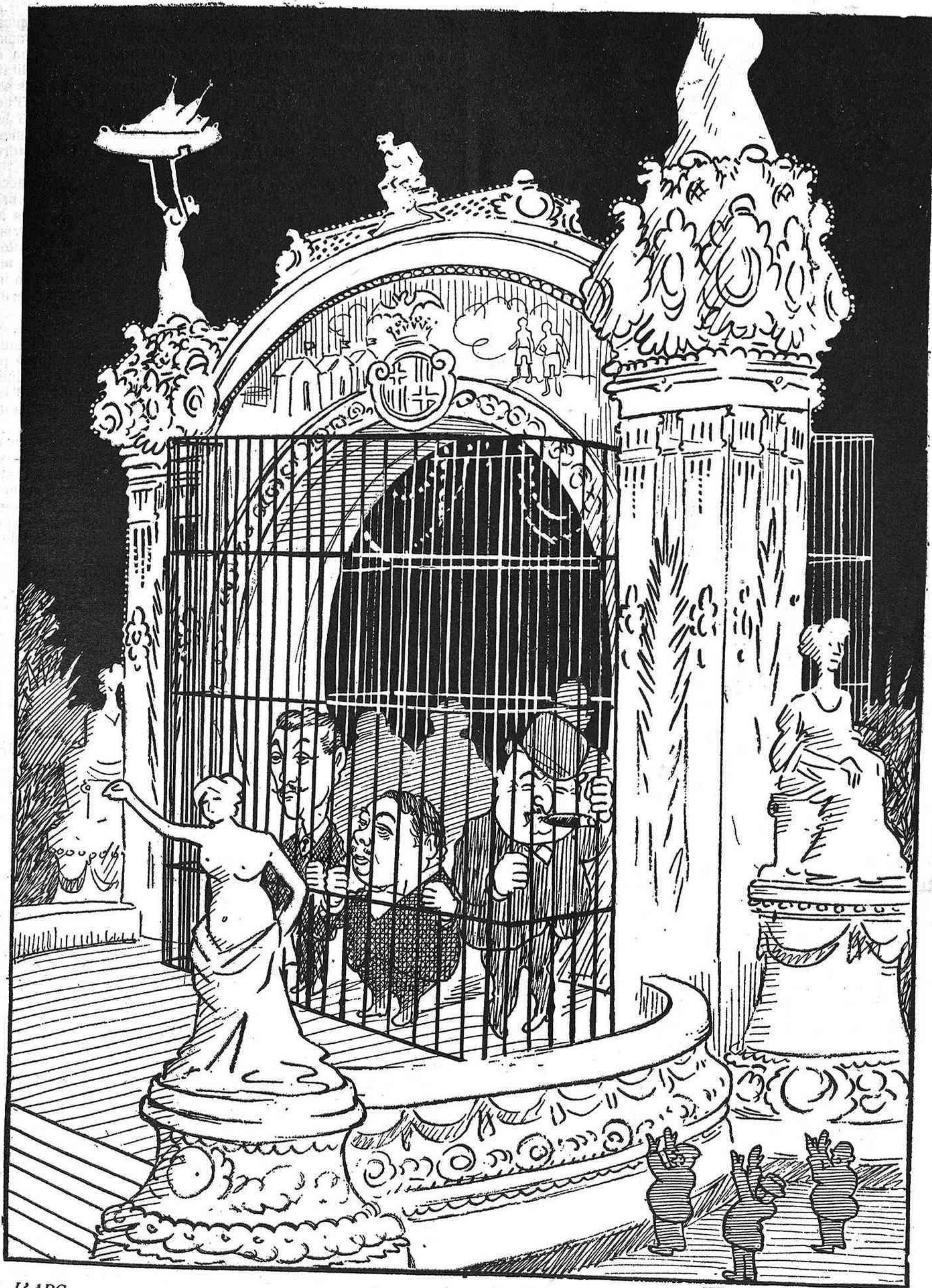
Perquè ni la primavera ni les festes se veuen per enlloc.

PER LA TREMENDA

—Si al poble'ns donguessin unes festes aixís, a tiros ens hi fariem!...

L'ARC

*Per' amenisar les festes,
¿si'l fessim servir per xò?*

NOVETATS.—Donada l'espectació que hi havia a Barcelona pera conèixer *La cena delle beffe*, era de creure que'l teatre de Novetats s'ompliria de gom a gom, la nit del dissabte. No va ser aixís, el public sabrà perquè. Com si n'anessim gaire tips, d'obres bones pera admirar, els barcelonins!...

Davant dels doscents intellectuals de sempre va representar-se, doncs, per primer cop a Espanya, la celebrada obra d'en Sem Benelli. Es aquesta una comedia dramàtica ab punts de tragedia de gran intensitat y vestida ab un exquisit ropatge literari que recorda la manera dels classics italians. L'assumpte no es gens complicat, y per exotic que li resulti el llenguatge, l'espectador entra desseguida en el procés d'aquelles ànimes de *Neri*

EXIT SEGUR

—Y vols dir que portarà gent aquesta obra?

—Home, tractantse de una cena, quan menos hi vindran tots els regidors!...

y *Gianneto*, més aviat febles y repugnants que fortes y heroiques. Això es lo que hi manca, al nostre entendre, en aquet drama: una ànima generosa y heroica. Per això els protagonistes, en el cor dels quals s'hi concentren l'odi y el rencor, sense tonalitats de cap mena, no'ns inspiren simpatia en cap moment y sols admirem en els caracters y en les escenes la grapa del autor, l'enginy del comediograf al combinar escenes, la majoria de les quals són d'una perfecta teatralitat, y les belleses del dialog, sempre just, enlairat, sobri y ple d'intenció, acusant a un literat insigne.

La cena delle beffe es un drama romantic que té per acció una venjansa en mans d'un debil astut contra el poder y la brutalitat d'un vigorós embrutit. Ideal y plàsticament, els tipos alcansen un relleu extraordinari, semblant, a ratos, el de les grans figures shakespearianes; y, com alguna de les obres del colós, entranya també la d'en Sem Benelli un fatalisme terrible, un malfici irreparable que, progresant gradualment, acaba en un imminent y tragic desenllàs que sols pot haver imaginat un veritable geni.

La comedia no obtingué allò que's diu un exit sorollós, espontani, dels que's recorden, però cal confessar que s'aplaudí sense reserves; y, per la nostra part, no creiem fer un mal paper donant les gracies a don Ermete per haver tingut l'exquisida amabilitat de donarnos a conèixer, primer que a ningú, d'Espanya, el *capolavoro* del més mimat dels joves dramaturgs italians.

L'execució no va ser cap cosa de l'altre món, comparada ab les filigranes a què'ns tenen acostumats els artistes de la companyia Novelli. El *maestro* no va estar del tot afortunat y l'actor Piergiovann, encarregat del paper de *Gianneto*, tingué treballs pera donar idea del personatge. Les senyores, totes, discretes.

—Demà dissabte, a les cinc de la tarda, se celebrarà en aquet teatre una gran *Matinée* vocal y instrumental, a benefici de la «Dante Alighieri».

En ella hi pendran part, a més del insigne Novelli, que dirà el monolog *Divagando*, distints artistes de sòlida reputació.

L'acte promet ser una verdadera solemnitat y una festa ben agradosa.

—Dimars que ve inaugurarà ses funcions la companyia del *Teatro de la Comedia*, de Madrid, ab l'estrena de la nova comedia en tres actes, d'en Benavente, *La Escuela de las Princesas*. Seguiran an aquesta obra, ab caracter de novetats, *El Centenario*, dels Quintero; *Mi papà*, d'Arniches y Alvarez; *Juventud de Príncipe* y *Amores y amorfios*.

CONDAL.—S'ha reobert aquet teatre inaugurantse una temporada d'òpera, que segurament serà temporada d'èxits. El primer s'ha guanyat ab la classica *Aida*, interpretada brillantment per les artistes Ranz, Belli, el mestre Rafart, y els cantants senyors Rivatta, Puiggener, Leoni y Rosetti, que foren ovacionats ab justicia.

El teatre ha estat objecte d'algunes millores, haventse reformat el decorat y l'iluminació. Inutil dir que la part artística es mereixedora d'un entusiasta elogi... En ella hi ha posat ses mans *de plata* l'Olaguer Junyent, y no cal dir que serà digna d'admirarse. Per alguna cosa l'eminent escènograf ha *rodal el món*.

CONCERTS.—En el Palau de Belles Arts, el famós *capellmeister* Franz Beidler ens ha donat a conèixer la *Sinfonia Domèstica*, del gran Ricard Strauss. Ha sigut un afortunat moment pera tots. Se tracta d'una de les obres de l'última època o estil (al menos fins ara) del sugestionador autor de *Salomé*. En la *Domèstica* l'Strauss arriba a conseguir l'emotivitat, condició que fins ara no havíem sabut trobar-li. Exemple, l'*adaggio*, que es d'una emoció y tendresa intensíssima.

La *Sinfonia domèstica*, en mitg del seu aparent enrevesament, queda senzillíssima, y sa construcció fonamental no pot esser feta ab més sobrietat. Els temes, a dir veritat, són pobres y mancats d'enlairament, però el valor armonic de l'Strauss y la seva fantasia, ja que no la seva imaginació, els avalora ab enlluernador ropatje. Ab la riquesa instrumental logra trobar tons mai somiats pera un music modern. La *Domèstica* es, si no la millor, una de les obres més interessants de l'Strauss.

El mestre Beidler dirigí brillantment l'orquestra, treball que'l nombrós public aplaudí sorollosament. Els picaments de mans se prodigaren també al finalisar el poema d'en Tschakowsky, *Francesca da Rimini* y els diversos fragments wagnerians: *Els Mestres Cantaires*, *Parsifal*, *Tristà y Isolda*, *Lohengrin* y *Marxa de la Festa*, composició aquesta última que's donà a conèixer per primera vegada als filarmonics barcelonins.

—En la vetlla del dilluns, en l'Ateneu Barcelonès, la distin-

La salvajada
del Patronato
de Catalunya para
la lucha contra
la Tuberculosis
Dr. Lueralto

LO QUE DIUEN ELS MALALTS

—M' enfada que's barallin aixís... Si això s'enreda, vindran desafios y ens quedarem sense metges.
—No't fassis ilusions...

gida pianista Emilia Miret fou molt aplaudida en el recital de piano, en el que executà diverses obres de Bach, Beethoven, Chopin, Albéniz y Saint-Saëns.

Es la senyoreta Miret artista de gran pervindre, a judicar per les magnifiques dots que l'avaloren. Endavant doncs.

L. L. L.

ESQUELLOTS

Entre les numeroses *gedeonadas* que aquets dies hem tingut el gust de llegir, cap ens ha fet tanta gracia com una gazetilla, que ha circulat bastant, en la qual s'assegura que, a conseqüència de la publicitat que la premsa diària ha donat als darrers atentats terroristes, se n'han anat de Barcelona més de 400 francesos que havien vingut a veure les festes.

Però vinguinme aquí, sants cristians. Si aquets francesos, que segurament tot el dia devien ser al carrer, varen sentir, com es de suposar, l'espetec de les dallonses, ¿tenien cap necessitat de les relacions dels diaris pera enterarse de lo que clarament els havia entrat per les seves propies orelles?

Més logic seria atribuir la marxa dels 400 francesos, no als atentats dels alarmistes, sinó als que la Comissió organitzadora de les festes ha realitzat contra el bon gust y la reputació de Barcelona.

Davant d'aquell arc, d'aquells pobres ballets dels tablados,

d'aquelles infantils penjarelles de flors emmatxucades, posemos les mans al pit, ¿quí no fuig?

Nosaltres no som forasters, y si poguessim també ens en aniriam.

***

Però, fins admetent que no es així y fins donant per ignorades les darreres sorolloses explosions, ¿què té d'extrany que'ls 400 francesos, un cop vist lo que volien veure, se n'hagin tornat al seu país?

¿Es que la Comissió municipal s'imaginava que'ls forasters que, atrets pels seus reclams, vinguessin, llogarien aquí un pis o comprarien una torreta y s'hi quedarien tota la vida?

¡Ai Senyor!... ¡Que'n fa dir de *majaderias* el desitg d'amagar un fracàs que està en la consciencia de tothom y que cada dia va adquirint proporcions més enormes!

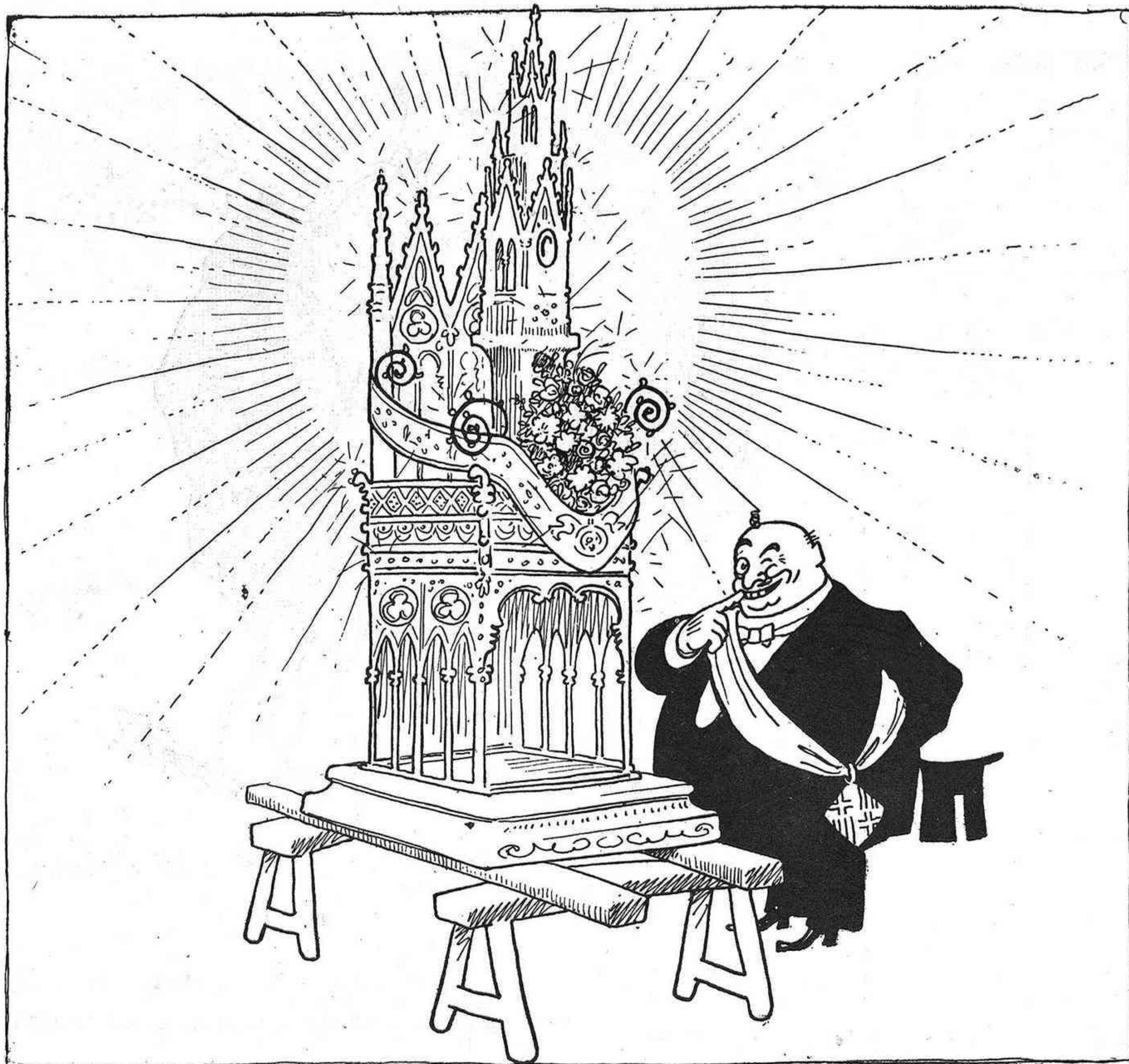

Al esplendid banquet ab que l'Ajuntament—pagant Barcelona—obsequià l'altre dia al Arcaide, varen assistirhi tots, absolutament tots els regidors.

Tan viu era el desitg de complir que entre ells hi havia, que dos que, per diversos motius, no hi pogueren anar, excusaren en atenta carta la seva *falta*.

Quan els lectors s'enterin d'aquesta hermosa unanimitat y recordin que moltes vegades a la Casa Gran no's pot celebrar sessió per no haverhi prou número, ¡quines reflexions més divertides deuran ferse!

Adhuc no extranyariem que, inspirat per l'exemple que acabem de referir, n'hi hagués algun que penses:

CONTEMPLANT LA CUSTODIA

—Renoï, si la tinguessim a casa la Vial!..

—Hombre!... Pera obligar als senyors regidors a ser puntuals ¿no seria potser convenient que cada sessió comensés ab un tiberi?

Festejadors y festejats.
Se troben a Barcelona *il signore Lavigni* (arcalde) e *qualche giornalisti* de Torino, que han vingut al frente de la seva banda municipal.

—Què podriem fer pera obsequiarlos?—diu en Vinaixa.
—Portarlos al Torin!—salta en Santamaria.
En Callen, tot indignat:
—No, home, al *Turin*... Quina poca inventiva!... No veus que ara'n venen...

En Peyo y el cometa d'Halley.
Al nostre admirat amic li varem demanar, fa uns quants dies, la seva opinió sobre'l temut cianògen.

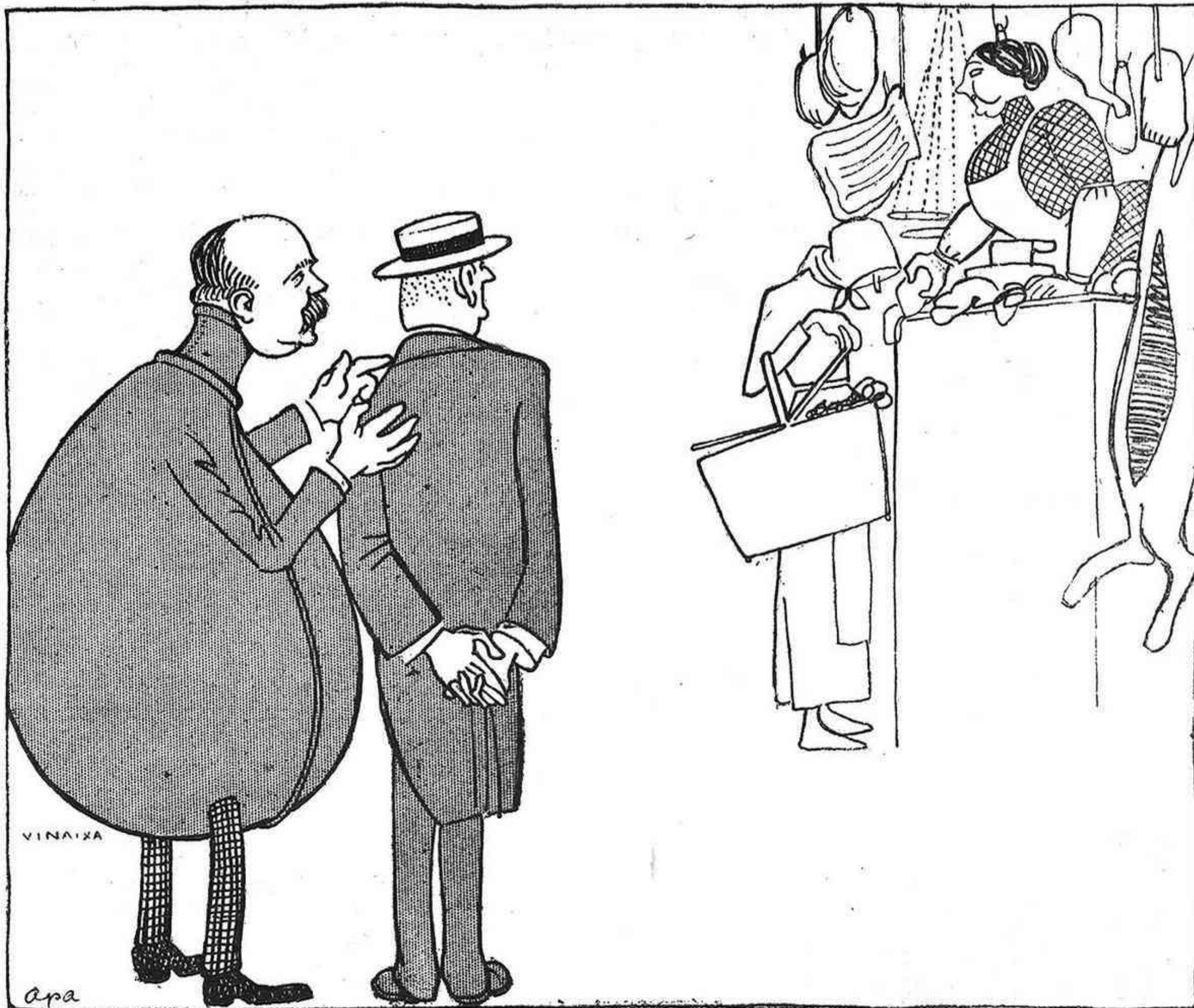
—No tingueu por de res—va dirnos el filosof amic.—Està demostrat que no existeix el cianògen. Aquet se fa d'atmetlles amargues, y en el cometa no n'hi han, d'atmetllers. Ab prou feines que hi hagi garrofers...
Y ens deixà tranquilisats.

Dilluns a la tarda, a conseqüència del aiguat, quatre operaris de les brigades del Municipi que's trobaven dintre d'una claveguera, van estar a punt d'ofegarse, ab aigua fins al coll.
Es, realment, ben trista la sort que espera als pobres obrers de les brigades...
Morir ofegats per la porqueria!...
Ni que fossin regidors!

De com va l'organissació de les actuals festes ne donen una galdosa idea les dues següents notes, que casi podrien titularse

ELS SENYORS JURATS

—Que't sembla, si per reina de la festa nombressim an aquesta xicota... Oi que es bon tipo?
—No, home... Tè massa carns!

reintegrativas, ja que en l'una's torna tot lo mateix que en l'altra's pren:

Diu *El Progreso* del divendres:

«A pesar de lo inclemente que ayer se mostró el tiempo, acudió inmenso público á presenciar los bailes regionales que se celebraron por la tarde en la plaza de Cataluña, sobre unas plataformas levantadas al efecto.

»Los cuatro grupos de danzantes regionales lucieron sus habilidades con mucho gracejo, obteniendo merecidas ovaciones del inmenso público que les contemplaba.»

El Poble Català del mateix dia:

«Ahir a la tarda va suspendres la festa de balls regionals que devia ferse a la plassa de Catalunya, segons estava anunciat, per no haverse pogut enllestir els grans cadafalcs que s'aixequen a banda y banda de dita plassa.»

¿Què tal?

Llegides aquestes dues gazetilles, ¡vagin vostès a saber si es que la festa s'ha fet o no s'ha fet, ni si'ls danzantes obtingueren merecidas ovaciones o varen ser xiulats, ni si les plataformes estaven ja levantadas o encara dormien!...

Lo únic que considerem fòra de dubte es allò que diu l'orgue de don Alejandro:

«...con mucho gracejo...»

¿Volen més gracejo que'l que respiren aquestes ratlles?

Reis descontentes.

En una de les escenes d'una revista que's feia a París, arribaven en un *break* uns quants monarques dels que han sabut divertir-se en aquet món, que ab diners no es tan dolent com diuen. Entre'ls reis figuraven en Sisovath, en Leopold II, de

Bèlgica, y l'Eduard VII, acompanyat del seu fill, aleshores príncep y avui testa coronada.

Entre'ls reis s'entaulava'l següent dialóg:

En Sisovath.—¡Que es trist esser rei!

En Leopold.—Queixeuvos... Qui fos com vos, germà, que us es permès viatjar oficialment cercat de quaranta ball-larines d'allò més tendres.

L'Eduard VII.—No us baralleu... Ont anirem aquesta nit?... ¿Què fan al *Folies Bergères*?...

El fill d'Eduard VII.—¡Ai, papà! ¿Què es això de *Folies Bergères*?

Eduard VII (ab despreci).—¡Y pensar que t'anomenes Príncep de Gales!

Es un dels xistos que ha fet més soroll entre'l París dels boulevards.

El *siempre joven edil* Mir y Miró rambleja a altes hores de la nit, acompanyat d'un amic inferior.

Aquet li pregunta:

—Ja ha vist l'estrella ab quá, don Josep?

—Sí.

—Y què?

—Que m'agrada molt més la *Bianca Stella*.

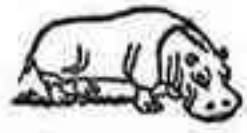
L'altre dia en contavem una; avui n'aboquem una altra. Els municipals, deiem, en materia d'escriure són verament meravellosos.

Exemple tot seguit, y agafinse fort, ben fort. Un *parte* facilitat a la premsa local deia lo següent:

«Me participa el guardià N. N. que á las nueve de esta mañana se ha hundido el firmamento de la casa, número... de la calle de Cremado pequeño...»
Encara's guarda'l parte.

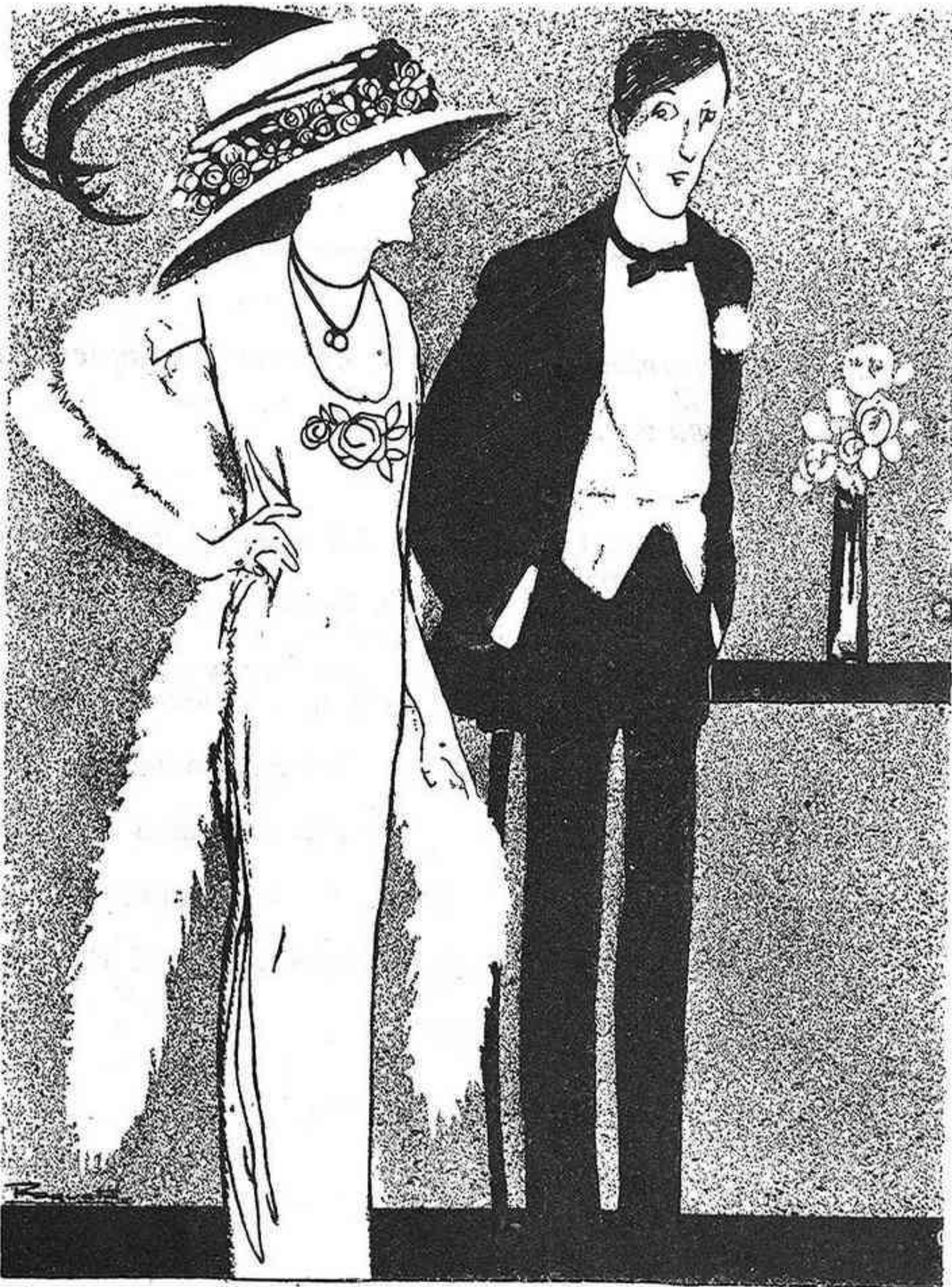
Al passeig de Gracia, a l' hora que hi bat de ple a ple el sol, un pagès de fóra s'encanta davant de les garlandes d'en Lazzoli.
—Què rumieu aquí, mestre?—li objecta un fulano, intrigat.
—Estava pensant que no més els faltava això an aquets arbres... pera no tenir sombra.

Seguint el curs de la processó del Corpus:
—Escolti, simpàtica...: ¿Me permet que l'obsequi ab uns quants paperets?
—Si són de mil pessetes..., vinguen!

Ingenuïtat infantil.
L'Emiliet y l'Angelina, xamosos nens de vuit anys, parlen del viatge que per l'entranger han fet els seus papàs.
—Mira: els meus—diu l'Emiliet—han dut com a record una caixeta molt bonica que porta un rètol que diu: *Souvenir de Luchon*.

COMENTARI

—Y dels quadros plasticos del Foment ¿què?
—Pel temps que som, molt magres. Ho haguessin fet un divendres de Quaresma, encara hauria pogut anar.

—Més bonic es lo que han portat els meus—replia la neça.—
El papà ha dut una cullereta d'or que porta gravat *Grand Hotel*.
¡Oh, l'infantesa!

En Palaudaries està de criat en una casa del Passeig de Gracia.

L'altre vespre el seu amo li digué, donantli un duro:
—Ves a comprar-me dues butaques per *La Corte de Faraón*, que vui portarhi la senyora.
Al cap d'una hora torna en Palaudaries ab dues localitats de diferent color.
—¿D'ont vens?... ¿còm es que hages trigat tant?
—Veurà... Com que al *Tívoli* no més ne tenien una, he' hagut d'anar a buscar l'altra al *Soriano*...

PETIT CORREU

Ab un magnific programa literari y musical, celebrarà demà l'*Orfeó Barcelonès* el I aniversari de la seva fundació.
L'acte, que tindrà lloc en el local de la entitat, Comte del Assalt, 26, comensarà a les 9 y mitja de la nit.

Respostes pagades

Pep Cistellé: Si els fets estessin a l'altura de les idees, que be que aniríem!—Joan Pardellans: Els impars són assonantats, y això es un defecte. Apart d'aquest inconvenient, els versos no tenen cap condició.—Joan Antich Puquí: Ho sento, però no'm satisfan.—Don Ton: Aprofitant la mateixa idea, podien ser més cuidats.—A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Veurem, veurem...—Aguileta: Rebut y tantes mercès. Allò anirà quan hi hagi espai... y també gracies, que se servirà fer extensives a l'ilustre home de pes.—J. Serra B.: Els seus versos són facilis y escaients, però tenen escassa picardia.—R. Campins y Serra: Fassis adobar la trompa acústica:

Vols que fassi ton retrato identic a l'original?

No, no'l fassi perquè resultaria un retrato molt coix.—Angel Garcia E.: Si ho he entès que m'pelin.—J. Puig: No'm resulten.—Pere Calvet y Caballé: Llegeixi, abans d'escriure... Llegeixi an en Pepito Carner, si res més no.—Lamaria: Tira a pornografic y, la veritat, no es pera nosaltres.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODIC HUMORISTIC ILUSTRAT

Administració y Redacció:	Preus de subscripció:
Llibreria Espanyola,	Fóra de Barcelona,
Rambla del Mitg, núm. 20	cada trimestre:
BARCELONA	Espanya, 3 ptes. - Extranjer, 5

Número solt: 10 centims — Atrassats: 20

Antoni López, editor — Rambla del Mitg, núm. 20
Imprempta LA CAMPANA y L'ESQUELLA, Olm, 8
BARCELONA

Antoni López, editor, Rambla del Mitg, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

MEDICINA CASERA Remedios que curan : Ptas. 1

Dernà dissabte, dia 28, LA CAMPANA DE GRACIA

Publicarà una làmina ab tots els detalls, pèls y senyals de la Professó política d'enguany **CORPUS POLITIC**

Obres de C. GUMÀ

Fruyta del temps. —Colecció de poesias, formant quatre tomets titolats: <i>Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa y Fruyta madura</i> : segona edició, il·lustrada. Cada tomet 0'50 de pesseta, tots junts.	2	Ensenyansa superior. —Juguet còmic en un acte.	1
L' amor, lo matrimoni y 'l divorci.	0'50	Drapets al sol. —Escàndol humorístich, il·lustrat.	0'50
Del bressol al cementiri.	0'50	Quinze días á la lluna. —Gatada en vers, il·lustrada.	0'50
Buscant la felicitat.	0'50	Ni la teva ni la meva. —Comedia en 3 actes y en vers	2
Petóns y pessichs.	0'50	Un viatge de nuvis. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Barcelona en camisa.	0'50	¿Quina dona vol vosté? —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Lo deù del sigle.	0'50	Lo primer dia. —Juguet còmic lirich, en un acte.	1
¿Home ó dona?	0'50	Art de festejar. —Catecisme amorós, en vers, il·lustrat per M. Moliné.	0'50
La dona nua (<i>Moralment!</i>).	0'50	Guia del conquistador. —2.ª part del <i>Art de festejar</i>	0'50
Tipos y topos (<i>Colecció de retratos</i>).	0'50	¿Colón ó Carnestoltas? —Ensarronada còmica municipal, il·lustració de M. Moliné.	0'50
¿Guerra al cólera! <i>Instruccions pera combatrel</i>	0'25	¿Abaix lo existent! —Disbarat còmic en un acte.	1
Cla y catalá. <i>Llissóns de gramática parda.</i>	0'50	Lo Marqués de Carquinyoll. —Juguet còmic en un acte.	1
Don Quijote de Valcarca.	0'50	Una aventura de amor. —Il·lustrada per M. Moliné.	0'50
¿Ecce-Homo! <i>Monólech en un acte y en vers.</i>	0'50	Pelegrins á Roma. —Viatje bufo-trágich en vers, il·lustrat.	0'50
Mil y un pensaments. —Colecció de máximas y sentencias.—Un tomo de unas 100 páginas.	1	¿Per qué no 's casan los homes? —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Lo Rosari de l' Aurora. —Album humorístich, ab caricaturas.	0'50	¿Per qué no 's casan las donas? —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Filomena. —Viatje de recreo al interior d' una dona.	0'50	Jesús María Joseph! —Juguet còmic en un acte.	1
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferrán.	0'50	La salsa del amor.	0'50
Sobre las donas. —Polémica entre C. Gumà y Fantástich.	0'50	Lo món per un forat. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Gos y gat. —Juguet còmic en un acte y en vers.	1	¿Cóm se pesca un marit? —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Vuyts y nous. —Ab lo retrato del autor.	0'50	De la Rambla á la manigua. —Aventuras d' un reservista, il·lustradas.	0'50
Un cap-mas. —Juguet còmic en un acte y en vers.	1	Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, il·lustrada.	0'50
20 minuts de broma. —Un tomet que conté dos monólechs representables, titolats: <i>Tres micos!</i> y <i>Un cessant</i>	0'50	Un casament á proba. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Lo pot de la confitura. —Colecció de poesias.	0'50	La senyora de tothom. —Humorada en vers.	0'50
La Exposició Universal. —Humorada agre-dolsa.	0'50	Lo llibre de las cent veritats. —Edició il·lustrada.	0'50
Cura de cristiá. —Juguet còmic en un acte y en vers	1	El peccat de Eva. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Guia còmica de la Exposició Universal. —Un tomo de 100 páginas, ab un plano y varios dibuixos.	1	Agencia de matrimonis. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
L' amor es cego. —Juguet còmic en un acte y en vers	1	Entre faldillas y pantalóns. —Humorada en vers, il·lustrada.	0'50
Cansóns de la flamarada. —Un tomo de 128 páginas.	1	Sota la parra. —Colecció de cantars.	0'50
Una casa de dispesas. —Juguet còmic en un acte.	1		
La primera nit. —(<i>Impresions de un nuvi</i>).	0'50		
Lo día que 'm vaig casar. —(<i>Impresions de una nuvia</i>).	0'50		

EL HOGAR Y EL TRATO SOCIAL Arte de embellecer la vida

Por LAURA GARCÍA DE GINER

Libro educativo de positiva utilidad para toda clase de personas : En él se indican las reglas de cortesía y los preceptos establecidos para el buen trato social : Es obra de consulta indispensable á todas las gentes sin distinción de sexos ni edades, pues, además de influir en nuestro propio bienestar, nos enseña á respetar á los demás : Es espejo de distinción y elegancia : Es código de buenas costumbres : Es — portavoz de la soberana moda. — Un tomo en 8.º Ptas. 4 — Encuadernado en tela, Ptas. 5 —

BARCELONA Á LA VISTA ÁLBUM DE FOTOGRAFÍAS

PTAS. 12

NOTA. — Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuranses del Giro Mútuu o be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitg, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos si no 's remet, además, un ral pera certificar. Als corresponsals se 'ls otorguen rebaixes.

ELS GEGANTS D'ENGUANY

El Tarugo y la «Frescura».